Сејјидул истигфар

Од Шеддада бин Евса, Аллах био задовољан њиме, преноси се да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: "Сејјидул истигфар је да кажеш: ‘Аллахумме Енте Рабби, ла илахе илла Енте, халактени, ве ене 'абдуке, ве ене ‘ала ‘ахдике ве ва’дике местета’ту, е’узу бике мин шерри ма сана’ту, ебу’у леке би ни’метике 'алејје, ве ебу’у леке би зенби, фагфир ли фе иннеху ла јагфиру-з-зунубе илла Енте. (Аллаху мој, Ти си мој Господар, нема истинског бога осим Тебе, Ти си ме створио и ја сам Твој роб, испуњавам завет Теби и радим на заслуживању Твог обећања колико могу, Теби се утичем од зла које сам урадио, признајем Твоје благодати према мени, и Теби признајем свој грех, па ми опрости, јер грехе не опрашта нико осим Тебе!)’“ Посланик је затим додао: "Ко каже овај истигфар (дову) ујутро, чврсто верујући у његове речи, те умре тог дана пре него омркне, он је од становника Раја, а ко га каже у току ноћи чврсто убеђен у те речи и умре пре него сване па и он је од становника Раја.“

[صحيح] [رواه البخاري]

Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, нам појашњава да тражење опроста има неколико облика, а највреднији је: "Аллахумме Енте Рабби, ла илахе илла Енте, халактени, ве ене 'абдуке, ве ене ‘ала ‘ахдике ве ва’дике местета’ту, е’узу бике мин шерри ма сана’ту, ебу’у леке би ни’метике 'алејје, ве ебу’у леке би зенби, фагфир ли фе иннеху ла јагфиру-з-зунубе илла Енте. (Аллаху мој, Ти си мој Господар, нема истинског бога осим Тебе, Ти си ме створио и ја сам Твој роб, испуњавам завет дат Теби и радим на заслуживању Твог обећања колико могу, Теби се утичем од зла које сам урадио, признајем Твоје благодати према мени, и Теби признајем свој грех, па ми опрости, јер грехе не опрашта нико осим Тебе!)“ Човек овде, пре свега, признаје да само Аллаху припада тевхид и да је Он његов Створитељ и Бог, те да у томе Он нема никаквог саучесника. Уз то роб очитује да се заветовао да ће веровати у Аллаха и да ће Му бити покоран сходно својим могућностима. Ово је потребно нагласити јер човек колико год да чини ибадете, никада неће моћи потпуно испунити све што Узвишени од њега захтева, нити ће Му се моћи савршено захвалити. Према томе, човек прибегава Аллаху и тражи уточиште код Њега од зла којег он сам чини. Поврх тога, роб признаје да све благодати потичу од Узвишеног, а себе кори ради греха и непослуха којег чини. Након овога, човек тражи од свога Господара, путем Његове милости и благодарности, да му опрости грехе и да га сачува његових последица. Посланик нас потом обавештава да овај облик тражења опроста спада у јутарње и вечерње зикрове. Ко проучи овај истигфар на почетку дана, од изласка Сунца па док Сунце не буде на зениту, чврсто верујући и познавајући његова значења, па умре, биће један од становника Раја. А ко га проучи током ноћи, од заласка Сунца до зоре, па умре пре него осване, биће од становника Раја.

